

IVA:

Dobrota je sirota.

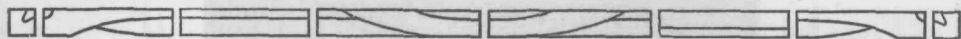
la sta po cesti dober in hudoben človek.

»Kako sem strašansko lačen in žejen,« je vzdihnil hudobnež. »Ti, prijatelj, si dobra duša. Vidiš tam-le jablano? Splezaj nanjo in naberi jabolka!«

Dobremu človeku se je smilil tovariš. Res je splezal na jablano. Njegov sopotnik pa se je skril za grm in legel v senco.

Kar pride po poti gospodar drevesa. Dober človek hitro vrže vrečico z jabolki v grmovje. in hoče skočiti z drevesa. A že ga je čakala spodaj ploha psov in debela — batina.

Hudobnež pa je medtem odnesel pete in — jabolka.

IVA:

Hrast in bor.

oglačno in ponosno je dvigal hrast svoje vrhove v krasno poletno nebo. Samozavestno se je ogledoval po okolici in se zaničljivo posmehoval pritlikavemu boru, ki je ponižno rasel nedaleč od njega. Ni se mu zdel vreden pogleda, kaj še, da bi ga kot soseda upošteval!

Bor je ponižno molčal in trepetal v pritajeni jezi. Kaj je hotel proti mogočnemu nasprotniku?! V svoji onemoglosti je molče trpel dalje in — upal

boljših dni.

Ti so tudi prišli, a ne zanj. Zatemnilo se je jasno nebo in zasolžilo spričo tolikih krivic, ki jih je videlo. Zemlja se je stresla v svojih tečajih, votlo je zagrmelo, in ognjeni bliski so švigali preko ozračja.

Nebo se je zasvetilo v čistejši modrini, solnce je zasijalo lepše, toplejše.

Z zadovoljstvom je gledalo nebo delo svoje jeze. A zmračilo se mu je veličastno lice, ko je uzrlo kraj nesreče.

Strt in zlomljen je ležal ubogi bor na osveženi zemlji.

Strele je udarila v hrast in mu odklala veliko vejo. Ta je ležala na boru, ki ga je pri padcu zlomila.

Še vedno mogočen in prešeren je stal hrast v svežem jutru.

Kaj je takemu mogotcu za eno vejo? A ti, nesrečni bor, zakaj si bil tako majhen in slaboten?

